

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Ulitko
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Jerzy Szczurewski (spr.)
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora - Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r.

sprawy **A. B.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

z powodu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 maja 2017 r. sygn. akt II Ko 32/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11 maja 2017r, sygn. akt II Ko 32/17 w sprawie **A. B.**:

I. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1583 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. B. kwotę 60 000 (sześćdziesiąt) złotych pomniejszoną o kwotę 25 000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych wypłaconą wnioskodawcy w dniu 8 czerwca 2009 roku, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia; wynikało z wykonania decyzji nr (...) Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w O. w okresie od dnia 13 grudnia 1981 r. do dnia 23 stycznia 1982 r. i od dnia 19 kwietnia 1982 r. do dnia 06 września 1982 r. w kwestii internowania wnioskodawcy,

II. w pozostałej części wnioszek oddalił,

III. na podstawie art. 8 ust 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1583 z późn. zm.) w zw. z art. 554 § 3 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy A. B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w związku z ustanowieniem pełnomocnika.

IV. na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego (...). o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2015 r., z 2015 r., poz. 1583 z późn. zm.) kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy w części oddalającej wniosek o zasądzenie na rzecz A. B. zadośćuczynienia ponad kwotę 60.000 złotych zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 445§2 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, poprzez błędną wykładnię i rażąco wadliwe uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 60.000 złotych pomniejszonej o kwotę 25.000 złotych jest odpowiednie i adekwatne do rozmiaru krzywdy poniesionej przez wnioskodawcę na skutek wykonania wobec niego decyzji nr (...) Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w O. w okresie od dnia 13 grudnia 1981r. do dnia 23 stycznia 1982r. i od dnia 19 kwietnia 1982r. do dnia 6 września 1982r. o internowaniu, podczas gdy krzywda skarżącego ma szerszy wymiar – zarówno czasowy, jak i przedmiotowy – i obejmuje znaczne pogorszenie warunków życia, odłączenie od najbliższej rodziny, utratę zdrowia, jak również konieczność wyjazdu poza granice kraju w związku z przymusową emigracją;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk poprzez uznanie przez Sąd I instancji, iż w realiach przedmiotowej sprawy zasądzone zadośćuczynienie w kwocie 60.000 złotych realizuje swoją funkcję kompensacyjną, w sytuacji gdy rozmiar krzywdy wnioskodawcy poniesionej na skutek wykonania wobec niego decyzji o internowaniu tj. rozmiar psychicznych i fizycznych szkód uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie wnioskowanej przez A. B..

Wniósł o:

- zmianę wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa dalszej kwoty 240.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na rzecz A. B.

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz A. B. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew wywodom apelującego stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy skrupulatnie i wnikliwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, dochodząc do wniosków, które zasługują na pełną akceptację. Dlatego też żądanie zmiany przedmiotowego wyroku poprzez uwzględnienie w całości roszczenia A. B. nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Poza sporem pozostaje, iż A. B. spełnia warunki określone w przepisie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 1583). Przysługuje mu zatem od Skarbu Państwa zadośćuczynienie, o co wniósł, za doznaną krzywdę. Jego zasadność Sąd Okręgowy w całokształcie sprawy i w sposób kompletny wykazał na kartach 3-4 pisemnych motywów orzeczenia. Nie zachodzi konieczność powielania tej argumentacji zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny w pełni ją popiera i akceptuje. Podkreślenia jedynie wymaga fakt, iż wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy miał na uwadze tak akcentowaną przez skarżącego okoliczność, iż krzywda wnioskodawcy ma szerszy wymiar tak czasowy jak i przedmiotowy. Odniósł się do kwestii pogorszenia warunków życia, odłączenia od najbliższej rodziny, utraty zdrowia jak też konieczności wyjazdu za granicę i udania się na emigrację. Trudno zatem dopatrywać

się błędnej wykładni i w konsekwencji podzielić stanowisko skarżącego co do obrazy prawa materialnego tj. art. 445 § 2 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Kwestią sporną jest także, a co pozostaje istotą 2-go zarzutu apelacyjnego, jest złamanie funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia poprzez jego ustalenie na łączną kwotę 60.000 złotych. Skarżący podnosi rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych wnioskodawcy i wskazuje tu na trzy grupy okoliczności.

Po pierwsze długi czas trwania rozłąki wnioskodawcy z najbliższą rodziną.

Po drugie złe warunki panujące w Zakładzie Karnym w I. oraz w ośrodku dla internowanych w K. w szczególności skandaliczne warunki higieny i otrzymywanie małowartościowych i niesmacznych posiłków.

Po trzecie negatywne zachowanie się funkcjonariuszy wobec wnioskodawcy, a w szczególności dotkliwe i ciężkie pobicie go przez funkcjonariuszy służby więziennej i w konsekwencji doznanie wstrząśnienia mózgu.

Sąd Apelacyjny chyli czoła przed rozmiarem cierpień fizycznych i psychicznych wnioskodawcy, ale jest zupełnie odmiennego zdania co do podnoszonej przez skarżącego złamania zasady kompensacji zadośćuczynienia. Sąd Okręgowy ustalając wysokość zadośćuczynienia zastosował kryteria zindywidualizowane, a więc właściwe zarówno dla osoby wnioskodawcy, jak i przystające do okoliczności sprawy. Oceny tej dokonał w oparciu o kryteria wyznaczone treścią art. 445 § 1 k.c. Zasądzona zadośćuczynienie jest odpowiednie, odpowiada bowiem wielkości ustalonej krzywdy i jednocześnie spełnia wymóg kompensacji bowiem stanowi ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Innymi słowy zasądzona łączna kwota 60.000 złotych wynagradza doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Bez wątplenia 6-ciomiesięczne internowanie i pobyt w Zakładzie Karnym w I. oraz w ośrodku dla internowanych w K. wiązało się zarówno z cierpieniami fizycznymi jak i psychicznymi. Sąd Okręgowy niezwykle skrupulatnie i wszechstronnie, a jednocześnie w sposób wyczerpujący i kompletny ustalił i wykazał to na kartach 3-4 pisemnych motywów wyroku. Argumentacja ta nie wymaga powtarzania, mało tego Sąd Apelacyjny z uwagi na wskazane wyżej atrybuty przyjmuje ją jako swoją. Doda jedynie, iż argumentacja ta oceniana przez pryzmat systematyki skarżącego odpowiada wskazanym wyżej trzem grupom okoliczności. Z kolei biorąc pod uwagę jej zawartość merytoryczną pozostaje, w zestawieniu z treścią zarzutów jak i samym sposobem ich uargumentowania, nie do wzruszenia. Tu Sąd Apelacyjny miał w szczególności na względzie sposób przeprowadzenia i oceny okoliczności dotyczących pobicia wnioskodawcy i w konsekwencji jego stanu zdrowia.

Reasumując więc żadnych uchybień, a zwłaszcza mających przełożenie na konieczność korekty zasądzonego zadośćuczynienia, także i tu się nie dopatrył.

Zatem jednoznacznie i stanowczo stwierdzić należy, iż łączna kwota 60.000 złotych zadośćuczynienia jest kwotą adekwatną do rozmiaru cierpień fizycznych i dolegliwości natury psychicznej jakich doznał wnioskodawca w związku z internowaniem i pobytem w Zakładzie Karnym w I. oraz ośrodku dla internowanych w K.. Bez wątplenia, chociaż skarżący jest zdania odmiennego, spełnia też swój kompensacyjny cel. Nie jest kwotą symboliczną, a przeciwnie w stosunku do doznanej krzywdy, wyraża odczuwalną i odpowiednią ekonomicznie wartość. Nie można tu nie wskazać, iż wnioskodawca od kilkunastu lat przebywa w USA, a podstawą do oceny są realia ekonomiczne naszego kraju.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku w tym o kosztach sądowych w oparciu o przepis art. 554 § 4 k.p.k.

(...)/bm